

Murrizketarik ez!

euskal langileok geure etorkizunaren jabe

Espainiako gobernuak gastu publikoa murriztea erabaki du, eta neurri oso antisozialak hartu ditu horretarako. Besteak beste, 2011n pentsioak izoztea, edota herri-administrazioetako langileen soldatak jaitea. Guztiak ere, gauza publikoaren kaltetan; horrek ekarri du maiatzaren 25ean euskal gehiengo sindikalak sektore publikorako egin duen greba orokor deialdia.

Erabakiok plan zabal baten zati dira. Espekulazio zurrumbilo zoro betean, Europako Batasuneko agintariak krisia gainditzea erabaki dute, baina horretarako ekonomian aldaketarik egin gabe. Espekulazio horri ez zaio aterik itxi, eta milaka milioi euro eman diete banketxeei gauzak bere horretan iraun dezaten. Honek argi uzten du botere politikoa botere ekonomikoaren menpeko dela, hau baita oinarritzko aukera politikoa.

Politikak aldatu egin beharko lirateke, enplegua sortu eta krisiari irtenbide progresista emanda. Aitzitik, biderik okerrera hautatu dute: murrizketak egitea. Hauek atzeraldia areagotu, langile-klasea pobretu eta babes soziala hondatuko dute.

2009ko maiatzaren 21ean ELA, LAB, ESK, STEE-EILAS, EHNE eta HIRUk greba orokorra deitu genuen politikak alda zitezela eskatzeko. Orduan esan genuen politikak aldatu ezean murrizketak etorriko zirela. Denborak, zoritxarrez, arrazoia eman digu: aldaketa ez da gertatu eta murrizketak hemen ditugu.

Aurtengo martxoan ere kalera atera gara, lan-legeriaren eta pentsioen erreforma salatzen. Halaber, Espainiako gobernuak lan munduari buruz dituen asmoak zehaztu dira: kaleratzea erraztu eta merkatzea; gazteentzako zabor-kontratuak hedatzea; malgutasuna eta kolokako lana gehitzea... Gainera, negoziazio kolektibo zentralizatu iragarri dute, eta hau gauzatuko balitz Hego Euskal Herrian hitzarmenak negoziatzea ezinezkoa litzateke. Hau guztia eskubide laboralen aurkako eraso gordina da. Hitzarmenak ostu nahi dizkigute; gure lan-baldintzen alde borrokatzeko gaitasuna galarazi nahi dute. Gehiengoari estatu-diseinu bat ezarri nahi diote, pobreago egiten gaituena eta euskal langileok nahi ez duguna.

Beraz, Espainiako gobernuaren erabakiek eragin larria dute euskal esparru ekonomiko eta soziolaboralean, zerbitzu publikoetan, eskubide sozialetan eta lan-baldintzetan. Bestalde, langileek ezin dute eurei dagozkien gaietan parte hartu eta iritzia eman, gure eskubideei buruz erabakitzeko aukera ukatzen digun esparru batean. Sarri salatu izan dugu errealtate hau, eta aldarrikatu izan dugu euskal langile-klaseak beste esparru bat behar duela, tresna egokiz hornitua, gehiengoari inposizioz ezarri nahi dioten lan-harremanen eta babes sozialeko eredua geldiarazteko modukoa. Haatik, erakundeetako agintariak bidea kontrako norantzan ari dira egiten.

Hala da. Hego Euskal Herriko gobernuen politikak (Eusko Jaurilaritza, Nafarroako Gobernu eta Foru-Aldundiak) gehienbat Madrilgoen kopia besterik ez dira. Zerga-politikak gure esparruan tratatu hobea ematen die diru-sarrera handienak dituztenei, enpresariari eta kapitalaren erreteari. Hainbat alorretan -osasuna, irakaskuntza, zerbitzu sozialak edota etxebizitza- EBko azken postuetan gaude. Gobernuek eta aldundiek gogotsu aplikatu dituzte aurrekontuekiko errezetarik kontserbadoreenak.

Krisia hasi zenetik joera politiko hau ez da zuzendu; kontrara, areagotu egin dute, aurrekontuak murriztu eta zerga-politika bere horretan utzita. Eusko Jaurilaritzak eta

Nafarroako Gobernuak beren erakundeak Madrilen hartzen diren erabakien esanetara ipini dituzte.

Espainiar sindikalismoaren jokabidea ere aipatu beharrekoa da. Zapaterok aurreratu dituen neurriek agerian uzten dute elkarrizketa soziala antzua dela, bere funtzio bakarra langile-klasearen aurkako erasoei babes sindikala ematea besterik ez baita. EAEn, berriz, egoera are gordinagoa da: elkarrizketa soziala gutxiengo sindikalak antzezten du. Hain zuzen, mahai horietan parte hartzen dutenak –Estatu mailan, EAEn eta Nafarroan– bat datoz: euren ustez esparru sozial eta laboraleko funtsezko erabakiak Madrilen hartu behar dira.

Bada garaia Euskal Herriko gehiengo sindikalak eta langileek adierazi dituzten aldarrikapenak aintzat har ditzaten. Guk nahi dugun eredu ekonomiko eta sozialari buruzko erabakiak berton hartu behar dira.

Horrenbestez, euskal alderdi politikoez ezin dute ikusle soil izan. Aukeratu egin behar dute, Madrilgo inposizioak onartu ala krisiari aurre egiteko eta langile-klasearen nahiz euskal gizartearen defentsarako berehalako neurriak bultzatu nahi dituzten. Honetarako konpromiso argia hartu behar dute gure eskubide laboral eta sozialen defentsan, eta eskubide horiek bermatuko dizkigun esparru juridiko baten alde.

Horregatik, dei egiten diegu langile-klaseari, eta herritarrei oro har, Bilbon ekainaren 12an izango den manifestazioan parte har dezaten. Mobilizazio honekin honakoa nahi dugu:

- Joan den astean Espainiako gobernuburuak iragarri dituen neurri antisozialen kontrako jarrera agertu eta berehalakoan erretira ditzala eskatu; gauza bera lan-merkatuaren, pentsioen eta negoziazio kolektiboaren erreformei dagokienez.
- Hego Euskal Herriko erakundeei beren politikak alda ditzatela galdegin, 132.000 sinadurak babestu zuten dekalogo sindikalak plazaratu zituen eskabideak aintzat hartuz.
- Lan-harremanen eta babes sozialeko euskal esparrua aldarrikatu. Esparru honek enplegu-politika egokiago bat egiteko aukera emango liguke, baita kanpoko esku hartzetik babestutako negoziazio kolektiboko esparru bat eta lan- eta gizarte-legeria propioa ere.
- Erakundeei galdegin aldarrikapen hauei buruzko jarrera ager dezaten, eta dagozkien lege-esparruetan ordezkatzuta dauden euskal alderdi politikoei eskatu langile-klasearen kontra proposa daitekeen erreforma ororen aurkako botoa eman dezaten.